

Tessa Dare

ΕΝΩΣΗ ΠΑΝΤΟΤΙΝΗ

Μετάφραση: Νέλλα Γιατράκου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

*Αφιερωμένο στις Tessa Woodward και Helen Breitwieser
με όλη μου την ευγνωμοσύνη.*

«Παραδέξου το. Με αποφεύγεις».
«Με μια παρορμητική κίνηση έπιασε το χέρι του και το έφερε στο πρόσωπό της, ακουμπώντας τα δάχτυλά του στο σημάδι που είχε εκ γενετής. Προσπάθησε να το τραβήξει, αλλά δεν τον άφησε.

«Αυτός είναι ο λόγος. Γι' αυτό δεν ενδιαφέρεσαι».

«Δεσποινίς Τέιλορ, εγώ...» Το σαγόνι του σφίχτηκε. «Δεν είναι αυτό».

«Τότε τι είναι;»

Καμία απάντηση.

Ένιωθε το πρόσωπό της να καίγεται. «Τι είναι; Για όνομα του Θεού, τι είναι αυτό που θεωρείς τόσο αποκρουστικό; Τόσο ανυπόφορο που δεν αντέχεις να βρίσκεσαι ούτε στον ίδιο χώρο με εμένα;»

Βλαστήμησε σιγανά. «Σταμάτα να με προκαλείς, γιατί δεν θα σου αρέσει η απάντηση».

«Θέλω να την ακούσω όπως και να 'χει».

Έχωσε το χέρι του μέσα στα μαλλιά της και της ξέφυγε μια πιχτή κραυγή έκπληξης. Τα δυνατά του δάχτυλα έσφιξαν τον αυχένα της. Τα μάτια του περιπλανήθηκαν στο πρόσωπό της, ηλεκτρίζοντας κάθε νευρική της απόληξη. Ο ήλιος που έδυε

έριχνε ένα ζεστό κόκκινο και πορτοκαλί φως ανάμεσά τους, βάζοντας φωτιά στη στιγμή.

«Είναι αυτό».

Με μια κίνηση του χεριού του την τράβηξε κοντά του και τη φίλησε.

Κεφάλαιο 1

Καλοκαίρι 1814

Ο δεκανέας Θορν μπορούσε να κάνει μια γυναίκα να ριγίσει από την άλλη άκρη της αίθουσας.

Κατά τη γνώμη της Κέιτ Τέιλορ, αυτό ήταν ένα δυσάρεστο χάρισμα.

Δεν προσπαθούσε καν, σκέφτηκε θλιμμένα. Το μόνο που χρειαζόταν να κάνει ήταν να μπει στον Ταύρο και στον Ανθό, να καθίσει στο μπαρ και να αγριοκοιτάζει την ασημένια κούπα, με τη φαρδιά του πλάτη γυρισμένη προς την αίθουσα. Χωρίς μια λέξη ή ένα βλέμμα, έκανε τα δάχτυλα της καημένης δεσποινίδας Έλιοτ να τρέμουν πάνω στα πλήκτρα του πιάνου.

«Δεν μπορώ», ψιθύρισε η κοπέλα. «Δεν μπορώ να τραγουδήσω. Όχι όταν είναι εκείνος εδώ».

Άλλο ένα χαμένο μάθημα μουσικής.

Η Κέιτ δεν είχε αυτό το πρόβλημα πέρυσι. Μέχρι τότε οι κάτοικοι του Σπιντλ Κόουβ ήταν κυρίως γυναίκες και ο Ταύρος και ο Ανθός ήταν μια γραφική τσαγερί που σέρβριε κέικ με γλάσο και τάρτες με μαρμελάδα. Όμως, από τότε που ιδρύθηκε το τοπικό σώμα πολιτοφυλακής, η επιχείρηση είχε γίνει τσαγερί για τις κυρίες και καπηλειό για τους κυρίους.

Η βλοσυρή παρουσία του δεκανέα Θορν καταλάμβανε όλο τον χώρο.

«Προσπάθησε πάλι», παρότρυνε τη μαθήτριά, προσπαθώντας να αγνοήσει την τρομακτική φιγούρα που έβλεπε με την άκρη του ματιού της. «Σχεδόν το πέτυχες την τελευταία φορά».

Η δεσποινίς Έλιοτ κοκκίνισε και σταύρωσε τα χέρια της πάνω στα γόνατά της. «Δεν θα τα καταφέρω ποτέ».

«Θα τα καταφέρεις. Το μόνο που χρειάζεται είναι εξάσκηση. Θα συνεχίσουμε να δουλεύουμε το ντουέτο και θα είμαστε έτοιμες για μια δοκιμαστική παράσταση αυτό το Σάββατο».

Στο άκουσμα της λέξης «παράσταση», τα μάγουλα της κοπέλας έγιναν κατακόκκινα.

Η Άναμπελ Έλιοτ ήταν όμορφη, λεπτοκαμωμένη και ξανθιά, όμως η καημένη κοκκίνιζε πολύ εύκολα. Όποτε ένιωθε σύγχυση ή νευρικότητα, τα χλωμά μάγουλά της έμοιαζαν σαν κάποιος να τα είχε χαστουκίσει με δύναμη. Τον περισσότερο καιρό ήταν σατισμένη ή νευρική.

Κάποιες νεαρές γυναίκες έρχονταν στο Σπιντλ Κόουβ για να ξεπεράσουν τη συστολή τους, ένα σκάνδαλο ή μια ασθένεια. Η δεσποινίς Έλιοτ βρισκόταν εκεί για μια τελείως διαφορετική θεραπεία: για να ξεπεράσει τον τρόπο της σκηνης.

Η Κέιτ τη δίδασκε αρκετό καιρό και ήξερε ότι ο φόβος της δεν οφειλόταν σε έλλειψη ταλέντου ή σκληρής δουλειάς. Το μόνο που της έλειπε ήταν η αυτοπεποίθηση.

«Ίσως να βοηθούσε μια καινούρια παρτιτούρα», πρότεινε η Κέιτ. «Η μυρωδιά της μου φτιάχνει τη διάθεση περισσότερο και από ένα καινούριο καπέλο». Της ήρθε μια ιδέα. «Αυτή την εβδομάδα θα πάω στο Χάσπινγκς και θα δω τι μπορώ να βρω».

Η αλήθεια ήταν ότι σκόπευε να πάει στο Χάσπινγκς για έναν εντελώς διαφορετικό λόγο. Έπρεπε να κάνει μια επίσκεψη που συνεχώς ανέβαλλε. Το να αγοράσει καινούριες παρτιτούρες ήταν η ιδανική δικαιολογία.

«Δεν ξέρω γιατί είμαι τόσο ανόητη», είπε θλιμμένα η αναφοκοκκινισμένη κοπέλα. «Έχω χρόνια εξαιρετικών σπουδών. Μου

αρέσει να παίζω μουσική. Πραγματικά μου αρέσει. Όμως, όταν με ακούν οι άλλοι, παγώνω. Είμαι καταδικασμένη».

«Δεν είσαι καταδικασμένη. Καμία περίπτωση δεν είναι απελπιστική».

«Οι γονείς μου...»

«Ούτε οι γονείς σου το πιστεύουν, αλλιώς δεν θα σε έστελναν εδώ», είπε η Κέιτ.

«Θέλουν να έχω μια καλή σεζόν. Αλλά δεν ξέρετε πόσο με πιέζουν. Δεσποινίς Τέιλορ, δεν μπορείτε να καταλάβετε τι περνάω».

«Όχι», παραδέχτηκε η Κέιτ, «μάλλον δεν μπορώ».

Η δεσποινίς Έλιοτ σήκωσε το κεφάλι της ντροπιασμένη. «Συγγνώμη. Δεν το εννοούσα έτσι. Ήταν μεγάλη αναισθησία εκ μέρους μου».

Η Κέιτ διέκοψε την απολογία με μια χειρονομία. «Μη λες ανοησίες. Αυτή είναι η αλήθεια. Είμαι ορφανή. Έχεις απόλυτο δικιο. Δεν γνωρίζω πώς είναι να έχεις γονείς με μεγάλες προσδοκίες και ελπίδες».

Αν και θα έδινα οτιδήποτε προκειμένου να το βιώσω έστω και για μια μέρα.

«Όμως ξέρω πόσο σημαντικό είναι να νιώθεις ότι βρίσκεσαι ανάμεσα σε φίλους. Είμαστε στο Σπιντλ Κόουβ. Είμαστε λίγο ιδιόρρυθμοι εδώ. Απλώς να θυμάσαι ότι όλοι είναι με το μέρος σου».

«Όλοι;»

Το επιφυλακτικό βλέμμα της δεσποινίδας Έλιοτ πήγε στον μεγαλύτερο μοναχικό άντρα στο μπαρ.

«Είναι τεράστιος», ψιθύρισε. «Και τρομακτικός. Κάθε φορά που πάω να παίζω τον βλέπω να μορφάζει».

«Δεν πρέπει να το παίρνεις προσωπικά. Είναι στρατιώτης και έχουν όλοι τους ψυχικά τραύματα από τις εκρήξεις». Η Κέιτ τη χτύπησε ενθαρρυντικά στον ώμο. «Μην του δίνεις σημασία. Κράτα ψηλά το κεφάλι σου, χαμογέλα και συνέχισε να παίζεις».

«Θα προσπαθήσω, αλλά είναι δύσκολο να τον αγνοήσω».

Ναι, αυτό ήταν αλήθεια. Η Κέιτ το γνώριζε καλά.

Παρόλο που ο δεκανέας Θορν ήταν εξαιρετικός στο να την αγνοεί, η Κέιτ δεν μπορούσε να αρνηθεί την επίδραση που είχε πάνω της. Όποτε βρισκόταν κοντά της, το διαπεραστικό βλέμμα του την έκανε να ανατριχιάζει. Όμως για το καλό της δεσποινίδας Έλιοτ, η Κέιτ έβαλε τις προσωπικές της αντιδράσεις στην άκρη.

«Ψηλά το κεφάλι», υπενθύμισε στη δεσποινίδα Έλιοτ και στον εαυτό της. «Συνέχισε να χαμογελάς».

Η Κέιτ ξεκίνησε να παίζει το ντουέτο, αλλά, όταν ήρθε η σειρά της δεσποινίδας Έλιοτ, την άκουσε να διστάζει έπειτα από λίγες νότες.

«Λυπάμαι, απλώς...» Η δεσποινίς Έλιοτ χαμήλωσε τη φωνή της.

«Μόρφασε πάλι;»

«Ακόμα χειρότερα», βόγκηξε. «Αυτή τη φορά τινάχτηκε».

Με έναν αναστεναγμό αγανάκτησης, η Κέιτ τέντωσε τον λαιμό της για να δει στο μπαρ. «Όχι. Δεν το έκανε».

Η δεσποινίς Έλιοτ έγνεψε. «Το έκανε και ήταν απαίσιο».

Αυτό ήταν. Μπορούσε να αγνοεί τις μαθήτριάς της όσο ήθελε, αλλά χωρίς να κάνει μορφασμούς. Και σίγουρα δεν μπορούσε να τινάζεται. Ήταν απαράδεκτο.

«Θα του μιλήσω», είπε η Κέιτ και σηκώθηκε από το σκαμπό του πιάνου.

«Ω, μην το κάνετε. Σας παρακαλώ».

«Θα είμαι εντάξει», τη διαβεβαίωσε η Κέιτ. «Μπορεί να είναι αγροίκος, αλλά είμαι σίγουρη ότι δεν δαγκώνει».

Διέσχισε την αίθουσα και σταμάτησε πίσω από τον δεκανέα Θορν. Σχεδόν βρήκε το θάρρος να χτυπήσει την επωμίδα της κόκκινης στολής του.

Σχεδόν.

Αντ' αυτού ξερόβηξε. «Δεκανέα Θορν;»

Γύρισε.

Σε όλη της τη ζωή δεν είχε γνωρίσει κανέναν άλλον άντρα που να έδειχνε τόσο σκληρός. Το πρόσωπό του ήταν σαν πέτρινο, με σμιλεμένες γωνίες και σκληρές επιφάνειες. Το στόμα του ήταν μια βλοσυρή γραμμή. Τα σκούρα φρύδια του έσμιγαν αποδοκιμαστικά. Τα μάτια του είχαν το γαλάζιο του παγωμένου ποταμού τις πιο κρύες χειμωνιάτικες νύχτες.

Ψηλά το κεφάλι. Συνέχισε να χαμογελάς.

«Όπως ίσως πρόσεξες, βρισκόμαστε στη μέση ενός μουσικού μαθήματος», είπε ανάλαφρα.

Καμία απάντηση.

«Η δεσποινίς Έλιοτ αγχώνεται όταν παίζει μπροστά σε αγνώστους».

«Θέλεις να φύγω».

«Όχι». Η απάντησή της την εξέπληξε. «Όχι, δεν θέλω να φύγεις».

Έτσι θα του το έκανε πολύ εύκολο. Πάντα έφευγε. Αυτή ήταν η αλληλεπίδραση ανάμεσά τους, ξανά και ξανά. Η Κέιτ συγκέντρωσε το κουράγιο της και προσπάθησε να φανεί φιλική. «Η δεσποινίς Έλιοτ πρέπει να εξασκηθεί. Θα παίξουμε μαζί ένα ντουέτο. Ζητώ την προσοχή σου».

Την κοίταξε.

Η Κέιτ ήταν συνηθισμένη να την κοιτάζουν περίεργα. Όποτε έκανε μια νέα γνωριμία ήταν οδυνηρά προφανές ότι οι άλλοι έβλεπαν μόνο το έντονο μπορντοκόκκινο σημάδι στον κρόταφό της. Για χρόνια προσπαθούσε να το κρύψει με πλατύγυρα καπέλα ή προσεκτικά τοποθετημένες μπουκλες, αλλά μάταια. Τα βλέμματα καρφώνονταν πάντα σε αυτό το σημείο. Είχε μάθει να τα αγνοεί. Με τον καιρό έλανε να είναι στα μάτια τους μόνο ένα σημάδι και γινόταν μια γυναίκα με ένα εκ γενετής σημάδι. Κάποια στιγμή την κοίταζαν και έβλεπαν απλώς την Κέιτ.

Το βλέμμα του δεκανέα Θορν ήταν διαφορετικό. Η Κέιτ δεν καταλάβαινε ποια ήταν στα μάτια του. Αυτή η αβεβαιότητα της

προκαλούσε μεγάλη νευρικήτητα, αλλά προσπαθούσε να διατηρεί την αυτοκυριαρχία της.

«Μείνε», τον προκάλεσε. «Μείνε και άκουσέ μας να δίνουμε τον καλύτερο εαυτό μας για σένα. Χειροκρότησέ μας μόλις τελειώσουμε. Χτύπα τα πόδια σου στον ρυθμό, αν θέλεις. Ενθάρρυνε λίγο τη δεσποινίδα Έλιοτ. Συγκλόνισέ με αποδεικνύοντάς μου ότι διαθέτεις ένα ίχνος συμπόνιας».

Της φάνηκε ότι πέρασαν αιώνες μέχρι να της δώσει τη σύνομη απάντησή του με βραχνή φωνή.

«Θα φύγω».

Σηκώθηκε και άφησε ένα κέρμα στον πάγκο. Μετά έφυγε χωρίς να κοιτάξει πίσω του.

Όταν η κόκκινη πόρτα βρόντηξε με θόρυβο, η Κέιτ κούνησε το κεφάλι της. Αυτός ο άντρας ήταν απaráδεκτος.

Η δεσποινίς Έλιοτ έπαιζε ένα ανάλαφρο αρπέτζιο στο πιάνο.

«Τουλάχιστον λύθηκε ένα πρόβλημα», είπε η Κέιτ, προσπαθώντας όπως πάντα να δει την ευχάριστη πλευρά. Καμία κατάσταση δεν ήταν απελπιστική.

Ο κύριος Φόσμερι, ο μεσήλικας ιδιοκτήτης του καπηλειού, ήρθε να μαζέψει την κούπα του Θορν. Έσπρωξε προς το μέρος της ένα φλιτζάνι τσάι. Στο κέντρο επέπλεε μια πολύ λεπτή φέτα λεμονιού και ο ατμός μύριζε μπράντι. Τη ζέστανε πριν προλάβει να πει έστω μια γουλιά. Οι Φόσμερι ήταν καλοί μαζί της.

Όμως δεν μπορούσαν να αντικαταστήσουν μια πραγματική οικογένεια. Γι' αυτό έπρεπε να συνεχίσει την αναζήτηση. Θα το έκανε όσες πόρτες κι αν της έκλειναν κατάμουτρα.

«Μην παίρνεις κατάκαρδα τον άξεστο τρόπο του δεκανέα Θορν».

«Ποια, εγώ;» Γέλασε βεβιασμένα. «Είμαι πιο λογική. Γιατί να πάρω κατάκαρδα τα λόγια ενός άκαρδου άντρα;» Χάιδεψε με το δάχτυλό της το χέιλος του φλιτζανιού. «Αλλά θα σας ζητήσω μία χάρη, κύριε Φόσμερι».

«Ό,τι θέλετε, δεσποινίς Τείλορ».

«Την επόμενη φορά που θα αποπειραθώ να τείνω κλάδο ελαίας στον δεκανέα Θορν...» Ανασήκωσε το φρύδι της και χαμογέλασε παιχνιδιάρικα. «Θυμίστε μου ότι είναι καλύτερα να του τον φέρω στο κεφάλι».

Κεφάλαιο 2

« *Κ* ι άλλο τσάι, δεσποινίς Τέιλορ;»
«Όχι, ευχαριστώ». Η Κέιτ ήπια μια γουλιά από το αδύναμο αφέψημα προσπαθώντας να μη μορφάσει. Τα φύλλα είχαν χρησιμοποιηθεί τουλάχιστον τρεις φορές και πλέον δεν θύμιζαν ούτε αμυδρά τσάι.

Πολύ ταιριαστό, σκέφτηκε. Οι ασαφείς αναμνήσεις ήταν το θέμα της ημέρας.

Η κυρία Πάρινγκαμ άφησε στην άκρη την τσαγιέρα. «Πού είπες ότι μένεις;»

Η Κέιτ χαμογέλασε στη γυναίκα με τα άσπρα μαλλιά που καθόταν στην πολυθρόνα απέναντί της. «Στο Σπιντλ Κόουβ, κυρία Πάρινγκαμ. Είναι ένας δημοφιλής προορισμός διακοπών για κοπέλες με καλή ανατροφή. Κερδίζω τα προς το ζην παραδίδοντας μαθήματα μουσικής».

«Χαίρομαι που η εκπαίδευσή σου σου πρόσφερε μια αξιοπρεπή εργασία. Είναι πολύ ευτυχές για μια ατυχή κοπέλα όπως εσύ».

«Πράγματι. Είμαι πολύ τυχερή».

Η Κέιτ ακούμπησε κάτω το τσάι της και έριξε μια κλεφτή ματιά στο ρολόι πάνω στο γείσο του τζακιού. Ο χρόνος περνούσε. Δεν της άρεσε καθόλου να σπαταλάει πολύτιμα λεπτά σε αβρότητες

όταν υπήρχαν ερωτήσεις που της έκαιγαν τη γλώσσα. Όμως με τη βιασύνη δεν θα έπαιρνε τις απαντήσεις που ήθελε.

Τα δάχτυλά της έσφιξαν την κορδέλα του πακέτου που ήταν ακουμπισμένο στα γόνατά της. «Ήταν μεγάλη έκπληξη όταν έμαθα ότι ζείτε εδώ. Πού να φανταστώ ότι η διευθύντρια του σχολείου μου έχει πάρει σύνταξη και ζει λίγες ώρες μακριά από μένα. Δεν μπόρεσα να αντισταθώ σε μια επίσκεψη για να θυμηθούμε τα παλιά. Έχω τόσο καλές αναμνήσεις από τα χρόνια μου στο σχολείο».

Η κυρία Πάρινγκαμ ανασήκωσε το φρύδι της. «Αλήθεια;»

«Ω ναι». Προσπάθησε να βρει παραδείγματα. «Μου λείπει ιδιαίτερα εκείνη η θρεπτική σούπα και ο τακτικός εκκλησιασμός μας».

Η Κέιτ ήξερε ότι είχε υπάρξει πιο τυχερή από τα περισσότερα ορφανά. Το περιβάλλον στο Σχολείο Θηλέων Μαργκέιτ μπορεί να ήταν αυστηρό, αλλά δεν την είχαν χτυπήσει ούτε την είχαν αφήσει χωρίς φαγητό ή ρούχα. Είχε αποκτήσει φίλες και είχε λάβει μια καλή μόρφωση. Το πιο σημαντικό από όλα ήταν ότι είχε διδαχτεί μουσική και την είχαν παροτρύνει να εξασκείται.

Η αλήθεια ήταν ότι δεν μπορούσε να παραπονεθεί. Το Μαργκέιτ της είχε καλύψει όλες της τις ανάγκες εκτός από μία.

Την αγάπη.

Στα χρόνια που είχε περάσει εκεί δεν είχε εισπράξει αγάπη. Μόνο μια αδύναμη, νερωμένη εκδοχή της. Μια άλλη κοπέλα μπορεί να αισθανόταν πικρία. Όμως η Κέιτ δεν ήταν φτιαγμένη για να νιώθει δυστυχία. Ακόμα κι αν το μυαλό της δεν μπορούσε να το ανακαλέσει, η καρδιά της θυμόταν μια εποχή πριν από το σχολείο. Με κάθε χτύπο της αντηχούσε μια μακρινή ανάμνηση ευτυχίας.

Κάποτε την είχαν αγαπήσει. Το ήξερε. Δεν μπορούσε να συνδέσει αυτό το συναίσθημα με κάποιο όνομα ή πρόσωπο, αλλά αυτό δεν το έκανε λιγότερο αληθινό. Κάποτε ανήκε κάπου, σε

κάποιον. Αυτή η γυναίκα ίσως ήταν η τελευταία ελπίδα της να κάνει τη σύνδεση.

«Δεσποινίς Πάρινγκαμ, θυμάστε τη μέρα που έφτασα στο Μαργκέιτ; Πρέπει να ήμουν πολύ μικρή».

Η γυναίκα σούφρωσε τα χείλη της. «Το πολύ πέντε ετών. Δεν μπορούσαμε να ξέρουμε».

«Και βέβαια δεν μπορούσατε».

Κανείς δεν γνώριζε τα πραγματικά γενέθλια της Κέιτ και σίγουρα όχι η ίδια. Ως διευθύντρια, η δεσποινίς Πάρινγκαμ είχε αποφασίσει ότι όλες οι οικοτρόφοι θα είχαν γενέθλια την ίδια μέρα με τον Κύριο, στις είκοσι πέντε Δεκεμβρίου. Υποτίθεται ότι αυτό θα τους θύμιζε την ουράνια οικογένειά τους και θα τις παρηγορούσε την ημέρα που όλα τα άλλα κορίτσια βρίσκονταν στα σπίτια τους και στις πραγματικές οικογένειές τους.

Ωστόσο η Κέιτ υποπτευόταν ότι υπήρχε ένα πιο πρακτικό κίνητρο γι' αυτό. Αν τα γενέθλιά τους ήταν τα Χριστούγεννα, δεν υπήρχε λόγος για επιπλέον εορτασμούς και δώρα. Τα κορίτσια έπαιρναν κάθε χρόνο το ίδιο χριστουγεννιάτικο δώρο: ένα πορτοκάλι, μία κορδέλα και ένα κομμάτι εμπριμέ μουσελίνα. Η δεσποινίς Πάρινγκαμ δεν ήταν υπέρ των γλυκών.

Προφανώς αυτό δεν είχε αλλάξει. Η Κέιτ δάγκωσε ένα κομματάκι από το ξερό, άγευστο μπισκότο που της είχε προσφέρει και το ακούμπησε πάλι στο πιατάκι της.

Οι δείκτες του ρολογιού πάνω από το τζάκι έδειχναν να κινούνται πιο γρήγορα. Απέμεναν μόνο είκοσι λεπτά μέχρι την τελευταία άμαξα για το Σπιντλ Κόουβ. Αν την έχανε, θα έμενε στο Χάσπινγκς όλη νύχτα.

Μάζεψε το κουράγιο της. Δεν υπήρχε χρόνος για δισταγμούς.

«Ποιοι ήταν;» ρώτησε. «Ξέρετε;»

«Τι εννοείς;»

«Οι γονείς μου».

«Ήσουν οικοτρόφος του σχολείου. Δεν είχες γονείς».

«Το καταλαβαίνω αυτό», είπε η Κέιτ προσπαθώντας να ακουστεί κάπως πρόσχαρη. «Όμως δεν βγήκα από το αβγό, έτσι δεν είναι; Ούτε με βρήκατε μέσα σε ένα λάχανο. Κάποτε είχα μητέρα και πατέρα. Ίσως να τους είχα για πέντε ολόκληρα χρόνια. Προσπάθησα πολύ να θυμηθώ. Όμως οι αναμνήσεις μου είναι ξεθωριασμένες και μπερδεμένες. Θυμάμαι να αισθάνομαι ασφαλής και κάτι γαλάζιο. Ίσως ένα δωμάτιο με γαλάζιους τοίχους, αλλά δεν είμαι σίγουρη». Πίεσε τη βάση της μύτης της και κοίταξε συνοφρυωμένη τα πλεγμένα κρόσσια του χαλιού. «Ίσως να θέλω τόσο απεγνωσμένα να θυμηθώ που φαντάζομαι πράγματα».

«Δεσποινίς Τέιλορ...»

«Κυρίως θυμάμαι ήχους». Έκλεισε τα μάτια της παρασυρμένη από τις αναμνήσεις. «Ήχους χωρίς εικόνες. Μια φωνή να μου λέει: “Να είσαι θαρραλέα, μικρή μου Κέιτι”. Ήταν της μητέρας μου; Του πατέρα μου; Η φράση έχει χαραχτεί στη μνήμη μου, όμως δεν μπορώ να τη συνδέσω με κάποιο πρόσωπο όσο κι αν προσπαθώ. Και υπάρχει και η μουσική. Ατελείωτη μουσική στο πιάνο και το ίδιο τραγουδάκι...»

«Δεσποινίς Τέιλορ».

Καθώς επαναλάμβανε το όνομά της, η φωνή της παλιάς δασκάλας της ράγιζε. Όμως δεν ακούστηκε σαν σπασμένη πορσελάνη, αλλά σαν μαστίγιο.

Ενοστικτωδώς η Κέιτ ίσιωσε την πλάτη της.

Συνάντησε το αυστηρό βλέμμα της γυναίκας. «Δεσποινίς Τέιλορ, σας συμβουλεύω να σταματήσετε αμέσως αυτές τις ερωτήσεις».

«Πώς είναι δυνατόν; Πρέπει να με καταλάβετε. Ζω με αυτές τις ερωτήσεις όλη μου τη ζωή, δεσποινίς Πάρινγκαμ. Προσπάθησα να κάνω αυτό που μας συμβουλευάτε πάντα και να νιώθω χαρά για όποια καλοτυχία είχα στη ζωή μου. Έχω φίλες. Έχω δουλειά. Έχω τη μουσική. Όμως δεν έχω την αλήθεια. Θέλω να μάθω ποιες είναι οι ρίζες μου ακόμα και αν δεν μου αρέσει αυτό

που θα ακούσω. Ξέρω ότι οι γονείς μου θα πρέπει να έχουν πεθάνει πια, όμως ίσως υπάρχει ελπίδα να εντοπίσω κάποιους συγγενείς. Θα πρέπει να υπάρχει κάποιος, κάπου. Η παραμικρή λεπτομέρεια μπορεί να είναι χρήσιμη. Ένα όνομα, μια πόλη, ένα...»

Η ηλικιωμένη γυναίκα χτύπησε το μπαστούνι της πάνω στο ξύλινο πάτωμα. «Δεσποινίς Τέιλορ, ακόμα κι αν γνώριζα κάτι, δεν θα το έλεγα ποτέ. Θα το έπαιρνα στον τάφο μου».

Η Κέιτ αναδεδύθηκε στην καρέκλα της. «Μα γιατί;»

Η δεσποινίς Πάρινγκαμ δεν απάντησε, έσφιξε απλώς τα λεπτά χείλη της με αποδοκιμασία.

«Ποτέ δεν με συμπαθήσατε», ψιθύρισε η Κέιτ. «Το ήξερα. Ήταν πάντα σαφές από τη συμπεριφορά σας ότι όποια καλοσύνη μου δείχνατε ήταν βεβιασμένη».

«Πολύ καλά. Έχεις δίκιο. Δεν σε συμπάθησα ποτέ».

Κοίταξαν η μία την άλλη. Ορίστε, η αλήθεια είχε βγει στην επιφάνεια.

Η Κέιτ πάλευε να μη δείξει ότι είχε πληγωθεί και ένιωθε απογοητευμένη. Όμως το πακέτο με τις παρπιτούρες έπεσε στο πάτωμα και ένα χαιρέκακο μικρό χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη της κυρίας Πάρινγκαμ.

«Μπορώ να ρωτήσω για ποιο λόγο με αντιπαθούσατε τόσο; Έδειχνα πάντα ευγνωμοσύνη για οτιδήποτε μου προσφέρατε. Δεν προκαλούσα προβλήματα. Δεν παραπονιόμουν ποτέ. Ήμουν μελετηρή και έπαιρνα καλούς βαθμούς».

«Ακριβώς. Δεν έδειχνες ταπεινοφροσύνη. Συμπεριφερόσουν σαν να είχες το ίδιο δικαίωμα στη χαρά με κάθε άλλο κορίτσι στο Μαργκκέιτ. Πάντα τραγουδούσες. Πάντα χαμογελούσες».

Η ιδέα ήταν τόσο παράλογη που η Κέιτ δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τα γέλια της. «Με αντιπαθούσατε επειδή χαμογελούσα πολύ; Θα έπρεπε να είμαι μελαγχολική και κατηφής;»

«Θα έπρεπε να νιώθεις ντροπή! Ένα παιδί της ντροπής θα έπρεπε να ζει μέσα στην ντροπή».

Για μια στιγμή η Κέιτ έμεινε άφωνη. *Ένα παιδί της ντροπής;* «Τι εννοείτε; Νόμιζα ότι ήμουν ορφανή. Πότε δεν μου είπατε...»

«Ανόητη! Η ντροπή σου είναι αδιαμφισβήτητη. Σε σημάδεψε ο ίδιος ο Θεός». Η δεσποινίς Πάρινγκαμ έδειξε με το κοκαλιάρικο δάχτυλό της.

Η Κέιτ δεν μπορούσε ούτε να απαντήσει. Έφερε το τρεμάμενο χέρι της στον κρόταφό της.

Άρχισε να τρίβει αφηρημένα το σημάδι της, όπως έκανε όταν ήταν παιδί – λες κι έτσι θα μπορούσε να το σβήσει από το δέρμα της. Όλη της τη ζωή πίστευε ότι ήταν ένα παιδί που το είχαν αγαπήσει οι γονείς του, αλλά δυστυχώς είχαν πεθάνει πρόωρα. Ήταν φριχτό να σκέφτεται ότι ήταν ανεπιθύμητη, ότι την είχαν ξεφορτωθεί.

Τα δάχτυλά της κοκάλωσαν πάνω στο σημάδι. Ίσως την είχαν ξεφορτωθεί εξαιτίας του.

«Ανόητο κορίτσι». Το γέλιο της ηλικιωμένης γυναίκας ήταν βραχνό και καυστικό. «Ζούσες σε ένα παραμύθι, έτσι δεν είναι; Περίμενες ότι κάποια μέρα θα σου χτυπούσε την πόρτα ένας αγγελιοφόρος και θα σου έλεγε ότι είσαι μια χαμένη πριγκίπισσα;»

Η Κέιτ θύμισε στον εαυτό της να διατηρήσει την ψυχραιμία της. Ήταν φανερό ότι η δεσποινίς Πάρινγκαμ ήταν μια μοναχική, δύστροπη ηλικιωμένη που ζούσε για να βασανίζει τους άλλους. Δεν θα έδινε σε αυτή την κακιασμένη μέγαιρα την ικανοποίηση να τη δει να ταραίζεται.

Αλλά δεν θα έμενε εκεί ούτε λεπτό παραπάνω.

Έσκυψε να πιάσει το πακέτο με τις παρτιτούρες από το πάτωμα. «Λυπάμαι που σας ενόχλησα, δεσποινίς Πάρινγκαμ. Θα φύγω. Δεν χρειάζεται να πείτε τίποτα άλλο».

«Ω, έχω πολλά να πω. Είσαι τόσο αδαής, που έφτασες είκοσι τριών ετών και δεν το έχεις καταλάβει ακόμα. Συνεπώς θα πρέπει να σου διδάξω ένα τελευταίο μάθημα».

«Μην κάνετε τον κόπο». Η Κέιτ σηκώθηκε από το κάθισμά

της και υποκλίθηκε. Ύψωσε το κεφάλι της και χαμογέλασε αγέρωχα. «Σας ευχαριστώ για το τσάι. Πρέπει να φύγω για να προλάβω την άμαξα. Δεν χρειάζεται να με συνοδεύσετε».

«Είσαι θρασύτατη!»

Η ηλικιωμένη γυναίκα σήκωσε το μαστούνη της και χτύπησε την Κέιτ πίσω από τα γόνατα.

Η Κέιτ παραπάτησε και πιάστηκε από την πόρτα του σαλονιού. «Δεν μπορώ να πιστέψω ότι με χτυπήσατε».

«Έπρεπε να το έχω κάνει χρόνια πριν. Ίσως έτσι να είχα σβήσει αυτό το χαμόγελο από τα χείλη σου».

Η Κέιτ στηρίχτηκε στο δοκάρι της πόρτας. Ο εξευτελισμός ήταν μεγαλύτερος από τον πόνο. Ένα μέρος της ήθελε να κουλουριαστεί στο πάτωμα, αλλά ήξερε ότι έπρεπε να δραπετεύσει από εκείνο το μέρος. Ακόμα περισσότερο έπρεπε να δραπετεύσει από εκείνες τις λέξεις. Από αυτές τις φριχτές αδιανόητες λέξεις που θα τη σημάδευαν όχι μόνο εξωτερικά, αλλά και εσωτερικά.

«Καλή σας μέρα, δεσποινίς Πάρινγκαμ». Στηρίχτηκε στο πονεμένο πόδι και πήρε μια γρήγορη ανάσα. Η έξοδος ήταν λίγα βήματα μακριά.

«Κανείς δεν σε ήθελε». Η φωνή της ηλικιωμένης γυναίκας έσταζε δηλητήριο. «Κανείς δεν σε ήθελε τότε. Γιατί νομίζεις ότι μπορεί να σε θέλει κάποιος τώρα;»

Κάποιος, επέμεινε η καρδιά της Κέιτ. Κάποιος, κάπου.

«Κανείς». Η μοχθηρία παραμόρφωσε το πρόσωπο της γυναίκας καθώς σήκωνε πάλι το μαστούνη της.

Η Κέιτ το άκουσε να χτυπάει στο δοκάρι της πόρτας, αλλά εκείνη άνοιξε ήδη το μάνταλο. Έπιασε τις φούστες της και βγήκε στον λιθόστρωτο δρόμο. Οι σόλες στα χαμηλοτάκουνα μπιστάκια της ήταν φαγωμένες και καθώς έτρεχε γλιστρούσε και παραπατούσε. Οι δρόμοι του Χάσπινγκς ήταν στενοί και όλο στροφές και κατά μήκος τους υπήρχαν καταστήματα και πανδοχεία. Δεν υπήρχε περίπτωση να την ακολουθήσει εκείνη η κακιασμένη γυναίκα.

Κι όμως, συνέχισε να τρέχει.

Έτρεχε και δεν την ένοιαζε πού πήγαινε, αρκεί να απομακρυνόταν. Ίσως, αν έτρεχε αρκετά γρήγορα, να μην την έφτανε ποτέ η αλήθεια.

Καθώς έστριβε στον δρόμο που οδηγούσε στους στάβλους, άκουσε τον δυνατό ήχο της καμπάνας της εκκλησίας και την κυρίευσε ο τρόμος.

Ένα, δύο, τρία, τέσσερα...

Όχι, όχι. Σταμάτα. Μη χτυπήσεις ξανά.

Πέντε.

Ένωσε την καρδιά της να σπαρταράει. Προφανώς το ρολόι της δεσποινίδας Πάρινγκαμ πήγαινε πίσω. Είχε αργήσει. Η άμαξα θα είχε φύγει ήδη χωρίς εκείνη και δεν υπήρχε άλλη μέχρι το πρωί.

Ήταν καλοκαίρι και η μέρα είχε μεγαλώσει, όμως σε μερικές ώρες θα έπεφτε η νύχτα. Είχε χαλάσει τα περισσότερα χρήματά της στο κατάστημα με τα μουσικά είδη και, παρόλο που είχε κρατήσει αρκετά για το εισιτήριο της επιστροφής, δεν είχε χρήματα για φαγητό ή για να μείνει σε κάποιο πανδοχείο.

Η Κέιτ σταμάτησε απότομα μέσα στην πολυκοσμία. Άνθρωποι σπρώχνονταν και προχωρούσαν προς κάθε κατεύθυνση περνώντας δίπλα της. Όμως εκείνη ήταν μόνη. Κανείς δεν θα τη βοηθούσε. Ένωσε την απόγνωση να κυλάει στις φλέβες της μαύρη και κρύα.

Ο χειρότερος φόβος της είχε γίνει πραγματικότητα. Ήταν μόνη της. Όχι μόνο απόψε, αλλά για πάντα. Η οικογένειά της την είχε εγκαταλείψει χρόνια πριν. Τώρα δεν την ήθελε κανείς. Θα πέθαινε μόνη της. Θα ζούσε σε ένα ασφυκτικό διαμέρισμα όπως η δεσποινίδα Πάρινγκαμ, πίνοντας τσάι από φύλλα που είχαν χρησιμοποιηθεί τρεις φορές και αναμασσώντας την πικρία της.

Να είσαι θαρραλέα, μικρή μου Κέιτι.

Όλη της τη ζωή κρατιόταν από την ανάμνηση αυτών των

λέξεων. Σήμαιναν πως κάποιος κάπου νοιαζόταν για εκείνη. Δεν θα απογοήτευε εκείνη τη φωνή. Ο πανικός δεν ήταν στον χαρακτήρα της και δεν θα της πρόσφερε τίποτα.

Έκλεισε τα μάτια της, πήρε μια βαθιά ανάσα και έκανε έναν σιωπηρό απολογισμό. Είχε το μυαλό της. Είχε το ταλέντο της. Ήταν νέα και υγιής. Κανείς δεν μπορούσε να της τα πάρει αυτά. Ούτε καν εκείνη η άσπλαχνη μέγαιρα με το μπαστούνι και το απαίσιο τσάι της.

Θα έβρισκε κάποια λύση. Είχε τίποτα που να μπορούσε να πουλήσει; Το ροζ φόρεμα από μουσελίνα που φορούσε ήταν αρκετά πολυτελές –δώρο από μια μαθήτριά που δεν το χρειαζόταν πια, διακοσμημένο με κορδέλες και δαντέλα–, αλλά δεν μπορούσε να πουλήσει τα ρούχα της. Είχε αφήσει το καλύτερο καλοκαιρινό της καπέλο στο στίπι της δεσποινίδας Πάρινγκαμ, αλλά προτιμούσε να κοιμηθεί στον δρόμο παρά να πάει να το πάρει.

Αν δεν είχε κόψει τα μαλλιά της τόσο κοντά πέρυσι το καλοκαίρι, θα προσπαθούσε να τα πουλήσει, όμως οι μπούκλες της έφταναν μόλις κάτω από τους ώμους της και είχαν ένα αδιάφορο καστανό χρώμα. Κανένας κατασκευαστής περουκών δεν θα τα ήθελε.

Το μόνο που της έμενε ήταν να επιστρέψει στο κατάστημα. Αν εξηγούσε την κατάσταση της και το ζητούσε πολύ ευγενικά, ίσως ο καταστηματάρχης να δεχόταν να πάρει πίσω τις παρτιτούρες και να της επιστρέψει τα χρήματά της. Αυτό θα της επέτρεπε να διανυκτερεύσει σε ένα αξιοπρεπές πανδοχείο. Ήξερε ότι δεν έπρεπε να μείνει μόνη της και δεν είχε μαζί της ούτε το πιστόλι της. Όμως μπορούσε να βάλει μια καρέκλα πίσω από την πόρτα και να μείνει ξύπνια όλη τη νύχτα, κρατώντας την τσιμπίδα για τη φωτιά και έτοιμη να βάλει τις φωνές.

Ορίστε. Είχε ένα σχέδιο.

Την ώρα που πήγαινε να διασχίσει τον δρόμο ένωσε έναν αγκώνα να τη σπρώχνει και έχασε την ισορροπία της.

«Έι», είπε ο ιδιοκτήτης του. «Πρόσεχε, κοπελιά».

Γύρισε για να ζητήσει συγγνώμη. Ο σπάγγος στο πακέτο έσπασε και οι λευκές σελίδες σκόρπισαν και παρασύρθηκαν από το καλοκαιρινό αεράκι σαν τρομαγμένα περιστέρια.

«Οχ, όχι. Οι παρτιτούρες».

Προσπάθησε να τις μαζέψει και με τα δυο της χέρια. Κάποιες τις πήρε ο αέρας κι άλλες έπεσαν στον λιθόστρωτο δρόμο και ποδοπατήθηκαν από τους περαστικούς. Οι περισσότερες κατέληξαν στη μέση του δρόμου, τυλιγμένες ακόμα με το καφετί χαρτί.

Ήρμησε προς το μέρος τους, προσπαθώντας απεγνωσμένα να σώσει ό,τι μπορούσε.

«Βιάσου!» φώναξε ένας άντρας.

Οι ρόδες της άμαξας έτριξαν. Πολύ κοντά της, ένα άλογο άρχισε να κλοτσάει και να χλιμιντρίζει. Έτσι όπως ήταν κουλουριασμένη στο έδαφος, σήκωσε το βλέμμα της και είδε στον αέρα δύο οπλές, με πέταλα μεγάλα σαν πιάτα, έτοιμες να τη διαλύσουν.

Μια γυναίκα ούρλιαξε.

Η Κέιτ κύλησε στο πλάι. Οι οπλές προσγειώθηκαν στα αριστερά της. Τα φρένα στρίγκλισαν και η άμαξα σταμάτησε λίγα εκατοστά από το πόδι της.

Το πακέτο με τις παρτιτούρες πετάχτηκε μακριά. Το σχέδιό της δεν ήταν πια παρά ένας λασπωμένος λεκές στον δρόμο.

«Να σε πάρει ο διάβολος», φώναξε ο αμαξάς από τη θέση του, κραδαίνοντας το μαστίγιο. «Είσαι μια μικρή μάγισσα. Παραλίγο να μου αναποδογυρίσεις την άμαξα».

«Συγγνώμη, κύριε. Ήταν ατύχημα».

Χτύπησε το μαστίγιό του στον δρόμο. «Φύγε από μπροστά μου, αφύσικο πλάσμα».

Βλέποντάς τον να σηκώνει ξανά το μαστίγιο, η Κέιτ τινάχτηκε και έσκυψε.

Το χτύπημα που περίμενε δεν ήρθε.

Ένας άντρας μπήκε ανάμεσα σε εκείνη και την άμαξα. «Αν την

απειλήσεις ξανά, θα σε μαστιγώσω μέχρι που να φύγει η σάρκα από τα κόκαλά σου», τον άκουσε να προειδοποιεί τον αμαξά και η φωνή του ήταν ένα σιγανό ζώδες γρύλισμα.

Τα λόγια του ήταν ανατριχιαστικά αλλά αποτελεσματικά. Η άμαξα απομακρύνθηκε γρήγορα.

Δυνατά χέρια τη σήκωσαν όρθια και αντίκρισε έναν πελώριο άντρα. Είδε τις μαύρες καλογουαλισμένες μπότες του, το μπεζ παντελόνι που τεντωνόταν πάνω στους γρανιτένιους μηρούς του και το χαρακτηριστικό μάλλινο κόκκινο σακάκι των αξιωματικών.

Ένωσε την καρδιά της να σπαρταράει. Το ήξερε αυτό το σακάκι. Πιθανότατα είχε ράψει εκείνη τα μπρούτζινα κουμπιά στα μανίκια. Ήταν το πανωφόρι της πολιτοφυλακής του Σπιντλ Κόουβ. Βρισκόταν σε οικεία χέρια. Είχε σωθεί. Κι αν σήκωνε το κεφάλι της, θα αντίκριζε ένα φιλικό πρόσωπο. Εκτός κι αν...

«Δεσποινίς Τέιλορ».

Εκτός κι αν.

Εκτός κι αν ήταν εκείνος.

«Δεκανέα Θορν», ψιθύρισε.

Κάποια άλλη μέρα η Κέιτ θα γελούσε με την ειρωνεία. Από όλους τους άντρες που θα μπορούσαν να τη σώσουν, έπρεπε να είναι εκείνος.

«Δεσποινίς Τέιλορ, τι στον διάολο κάνεις εδώ;»

Ακούγοντας την τραχιά απότομη φωνή του, το σώμα της σφίχτηκε. «Ήρθα στην πόλη να αγοράσω παρτιτούρες για τη δεσποινίδα Έλιοτ και για να...» Δεν μπόρεσε να αναφέρει την επίσκεψη στη δεσποινίδα Πάρινγκαμ. «Αλλά μου έπεσε το πακέτο μου και έχασα την τελευταία άμαξα η ανόητη!»

Η χαζή, ανόητη, σημαδεμένη ανεπιθύμητη.

«Φοβάμαι ότι ξέμεινα εδώ. Αν είχα φέρει μαζί μου περισσότερα χρήματα, θα μπορούσα να μείνω σε ένα πανδοχείο και να επιστρέψω αύριο στο Σπιντλ Κόουβ».

«Δεν έχεις χρήματα;»

Γύρισε από την άλλη, μην μπορώντας να αντέξει το επικριτικό βλέμμα του.

«Πώς σκέφτηκες να έρθεις τόσο μακριά μόνη σου;»

«Δεν είχα επιλογή». Η φωνή της έσπασε. «Είμαι εντελώς μόνη».

Ένωσε τα χέρια του να σφίγγουν τα μπράτσα της. «Εγώ είμαι εδώ. Δεν είσαι μόνη σου τώρα».

Τα λόγια του δεν ήταν ποιητικά, ήταν μια απλή δήλωση που περιέγραφε την κατάσταση. Δεν είχαν καμία σχέση με καλοσύνη. Αν η πραγματική παρηγοριά ήταν μια θεραπευτική φραντζόλα, εκείνος της πρόσφερε μόνο μπαγιάτικα ψίχουλα.

Δεν είχε σημασία. Ήταν πεινασμένη και δεν είχε την πολυτέλεια να αρνηθεί.

«Λυπάμαι», είπε πνίγοντας έναν λυγμό. «Ξέρω ότι δεν θα σου αρέσει καθόλου αυτό».

Και με αυτά τα λόγια η Κέιτ έπεσε στην τεράστια, άκαμπτη, απρόθυμη αγκαλιά του και έκλαψε.

Ανάθεμα.

Ξέσπασε σε κλάματα. Μέσα στη μέση του δρόμου. Για όνομα του Θεού. Το όμορφο πρόσωπό της παραμορφώθηκε. Έγειρε μπροστά μέχρι που το μέτωπό της ακούμπησε στο στήθος του και της ξέφυγε ένα λυγμός.

Και μετά ένας δεύτερος και ένας τρίτος.

Το άλογό του άρχισε να κινείται ανήσυχα και ο Θορν σκέφτηκε ότι ένιωθε την ίδια νευρικότητα με το ζώο. Αν είχε να επιλέξει ανάμεσα στο να βλέπει τη δεσποινίδα Τέιλορ να κλαίει και το να ταΐσει το συκώτι του στα όρνια, θα είχε τραβήξει το μαχαίρι του και θα το είχε ακονίσει πριν δει το πρώτο δάκρυ να κυλάει στα μάγουλά της.

Χτύπησε απαλά τη γλώσσα του και ο ήχος έκανε το άλογο να ηρεμήσει. Δεν είχε καμία επίδραση στην κοπέλα. Οι λεπτοί ώμοι

της είχαν γείρει καθώς έκλαιγε πάνω στο πανωφόρι του. Τα χέρια του παρέμεναν στα μπράτσα της.

Σε μια κίνηση απόγνωσης, τα έσυρε προς τα πάνω. Μετά προς τα κάτω.

Μάταια.

Τι συνέβη; ήθελε να ρωτήσει. Ποιον πρέπει να ακρωτηριάσω ή να σκοτώσω που σε τάραξε τόσο;

«Συγγνώμη», του είπε έπειτα από μερικά λεπτά και τραβήχτηκε.

«Για ποιο πράγμα;»

«Που έκλαψα πάνω σου. Που σε ανάγκασα να με αγκαλιάσεις. Ξέρω ότι το απεχθάνεσαι». Τράβηξε ένα μαντίλι από το μανίκι της και σκούπισε τα μάτια της. Η μύτη και τα μάτια της ήταν κόκκινα. «Δεν εννοώ ότι δεν σου αρέσει να αγκαλιάζεις γυναίκες. Όλοι στο Σπιντλ Κόουβ ξέρουν ότι σου αρέσουν οι γυναίκες. Έχω ακούσει περισσότερα από όσα θα ήθελα σχετικά με...»

Χλώμιασε και σταμάτησε να μιλάει.

Καλύτερα.

Έπιασε με το ένα του χέρι τα γκέμια και έβαλε το άλλο στην πλάτη της για να την οδηγήσει μακριά από τον δρόμο. Μόλις έφτασαν στην άκρη, έδεσε το άλογο σε έναν στύλο και κοίταξε γύρω του προσπαθώντας να της βρει κάτι να καθίσει. Δεν υπήρχε τίποτα. Ούτε παγκάκι, ούτε ένα κιβώτιο.

Αυτό του προκάλεσε μια παράλογη δυσφορία.

Το βλέμμα του στάθηκε σε ένα καπηλειό στην απέναντι πλευρά του δρόμου – ένα από εκείνα τα μέρη στα οποία δεν θα της επέτρεπε να μπει. Όμως σκέφτηκε σοβαρά να διασχίσει τον δρόμο, να πετάξει τον πρώτο μεθυσμένο που θα έβρισκε μπροστά του από την καρέκλα του και να της τη φέρει. Μια γυναίκα δεν έπρεπε να κλαίει όρθια. Δεν του φαινόταν σωστό.

«Μπορείς σε παρακαλώ να μου δανείσεις λίγα χρήματα;» τον ρώτησε. «Θα διανυκτερεύσω σε ένα πανδοχείο και δεν θα σε ενοχλήσω άλλο».

«Δεσποινίς Τέιλορ, δεν μπορώ να σου δανείσω χρήματα για να περάσεις μόνη τη νύχτα σε ένα πανδοχείο. Δεν είναι ασφαλές».

«Δεν έχω άλλη επιλογή. Δεν φεύγει άλλη άμαξα για το Σπιντλ Κόουβ μέχρι το πρωί».

Ο Θορν κοίταξε το άλογο του. «Αν ξέρεις να ιππεύεις, μπορώ να σου νοικιάσω ένα άλογο».

Κούνησε το κεφάλι της. «Δεν έκανα ποτέ μαθήματα».

Ανάθεμα. Πώς θα μπορούσε να σώσει την κατάσταση; Είχε αρκετά χρήματα για ένα άλογο, αλλά σε καμία περίπτωση δεν μπορούσε να νοικιάσει άμαξα. Μπορούσε να της κλείσει δωμάτιο σε κάποιο πανδοχείο, αλλά με τίποτα δεν θα την άφηνε εκεί μόνη της.

Μια επικίνδυνη σκέψη καρφώθηκε στο μυαλό του.

Μπορούσε να μείνει μαζί της.

Χωρίς ύποπτα κίνητρα. Για να την προστατέψει. Για αρχή, θα της έβρισκε ένα μέρος για να καθίσει. Θα φρόντιζε να της προσφέρει φαγητό, ποτό και ζεστές κουβέρτες. Θα την πρόσεχε όσο εκείνη κοιμόταν και θα βεβαιωνόταν ότι δεν θα την ενοχλούσε τίποτα. Θα ήταν εκεί όταν ξυπνούσε.

Έλειπα από τόσους μήνες βασανιστικής επιθυμίας, ίσως αυτό να ήταν αρκετό.

Αρκετό; Όχι βέβαια.

«Θεέ μου!» Ξαφνικά η Κέιτ έκανε ένα βήμα πίσω.

«Τι συμβαίνει;»

Χαμήλωσε το βλέμμα της και ξεροκατάπιε. «Κάτι πάνω σου κινείται».

«Όχι βέβαια». Ο Θορν επιθεώρησε στα γρήγορα τον προσωπικό εξοπλισμό του. Όλα ήταν υπό έλεγχο. Σε μια άλλη περίπτωση –με λιγότερα δάκρυα–, η εγγύτητα του κορμιού της θα είχε σίγουρα ξυπνήσει τον πόθο του. Όμως σήμερα είχε επηρεάσει ένα άλλο κομμάτι του, ψηλά στον κορμό του. Το στομάχι του είχε δεθεί κόμπος και η καρδιά του είχε γίνει στάχτη.

«Το σακίδιό σου». Έδειξε τον δερμάτινο σάκο που ήταν περασμένος διαγώνια στο στήθος του. «Κουνιέται».

Ω. Αυτό. Μέσα στον πανικό, παραλίγο να το ξεχάσει τελείως.

Άνοιξε το σακίδιο και έβγαλε το πλάσμα που ήταν η αιτία της κίνησης. Το σήκωσε ψηλά για να το δει η Κέιτ.

«Αυτό ήταν».

Ξαφνικά όλα άλλαξαν. Ήταν λες και ο κόσμος δέχτηκε ένα χτύπημα και ο άξονάς του πήρε μια εντελώς διαφορετική κλίση. Στον χρόνο που διαρκεί ένα καρδιοχτύπι, το πρόσωπο της δεσποινίδας Τέιλορ μεταμορφώθηκε. Τα δάκρυα στέγνωσαν. Τα κομψά της φρύδια ανασηκώθηκαν από την έκπληξη. Τα μάτια της ζωντάνεψαν και έλαμπαν σαν άστρα. Τα χείλη της μισάνοιξαν και της ξέφυγε μια πνιχτή κραυγή ικανοποίησης.

«Ω», είτε φέρνοντας την παλάμη στο μάγουλό της. «Ένα κουτάβι».

Στα χείλη της σχηματίστηκε ένα χαμόγελο. Και τι χαμόγελο, Θεέ μου! Όλα αυτά χάρη στη χνουδωτή μπάλα, που πιθανότατα θα έβρεχε τα παπούτσια της πριν τα μασήσει και τα καταστρέψει.

Άπλωσε τα χέρια της. «Μπορώ;»

Λες και μπορούσε να της αρνηθεί. Ο Θορν τής έδωσε το κουτάβι.

Το κανάκευε σαν να ήταν μωρό. «Από πού μας ήρθες, γλυκό μου;»

«Από μια φάρμα εδώ κοντά», απάντησε ο Θορν. «Σκέφτηκα να το πάρω μαζί μου στο κάστρο. Χρειάζομαι ένα κυνηγόσκυλο».

Έγειρε το κεφάλι της στο πλάι και κοίταξε το κουτάβι. «Κυνηγόσκυλο είναι;»

«Εν μέρει».

Τα δάχτυλά της χάιδεψαν την καφετιά βούλα γύρω από το δεξί του μάτι. «Υποθέτω ότι είναι εν μέρει πολλά πράγματα. Είναι ένα ιδιόμορφο αξιαγάπητο κουτάβι».

Το σήκωσε με τα δυο της χέρια, πλησίασε τη μύτη του στη δική

της και σουφρώσε τα χείλη της κάνοντας έναν ήχο σαν τιτίβισμα. Ο σκύλος της έγλειψε το πρόσωπο.

Τυχερός ο κοπρίτης.

«Αυτός ο κακός δεκανέας Θορν σε κρατούσε κλεισμένο σε ένα άθλιο σκοτεινό σακί;» Τράνταξε παιχνιδιάρικα το κουτάβι. «Σου αρέσει πολύ περισσότερο εδώ έξω μαζί μου. Έτσι δεν είναι;»

Ο σκύλος γάβγισε. Η Κέιτ γέλασε και τον έκλεισε στην αγκαλιά της, σκύβοντας πάνω από τον χνουδωτό λαιμό του.

«Είσαι τέλειος», την άκουσε να ψιθυρίζει. «Είσαι ακριβώς αυτό που χρειαζόμουν σήμερα». Χάιδεψε το τρίχωμά του. «Σ' ευχαριστώ».

Ο Θορν ένιωσε έναν ξαφνικό πόνο στο στήθος, λες και κάτι σκουριασμένο και φθαρμένο είχε απελευθερωθεί. Αυτή η κοπέλα είχε έναν τρόπο να του το κάνει αυτό – να τον κάνει να νιώθει. Το έκανε εδώ και χρόνια. Από εκείνη την πρώτη φορά που εκείνη δεν θυμόταν καν. Ευτυχώς για εκείνη.

Όμως ο Θορν θυμόταν. Τα θυμόταν όλα.

Ξερόβηξε. «Καλύτερα να ξεκινήσουμε. Θα νυχτώσει μέχρι να φτάσουμε στο Σπιντλ Κόουβ».

Τα λόγια του της τράβηξαν την προσοχή και τον κοίταξε όλο περιέργεια. «Μα πώς;»

«Θα υπεύσεις μαζί μου. Και οι δυο σας. Θα καθίσεις στη σέλα και θα κρατάς τον σκύλο».

Σαν να συμβουλευόταν όλες τις εμπλεκόμενες πλευρές, η Κέιτ στράφηκε στο άλογο, μετά στον σκύλο και τελικά το βλέμμα της στάθηκε στον Θορν. «Είσαι σίγουρος ότι χωράμε;»

«Ναι».

Δάγκωσε τα χείλη της, δείχνοντας αβέβαιη.

Η ενστικτώδης αντίρρησή της στην ιδέα ήταν φανερή και απολύτως κατανοητή. Ούτε ο Θορν ανυπομονούσε να βάλει σε εφαρμογή το σχέδιό του. Τρεις ώρες καβάλα στο άλογο με τη δεσποινίδα Κέιτ Τέιλορ ανάμεσα στους μηρούς του; Θα ήταν

βασανιστήριο και μάλιστα από τα χειρότερα. Αλλά δεν μπορούσε να σκεφτεί καλύτερο τρόπο ώστε να επιστρέψει γρήγορα και ασφαλής στο σπίτι της.

Μπορούσε να το κάνει. Αφού κατάφερε να ζησει έναν χρόνο στο ίδιο μικροσκοπικό χωριό με εκείνη, μπορούσε να αντέξει λίγες ώρες κοντά της.

«Δεν σε αφήνω εδώ», της είπε. «Και δεν υπάρχει άλλος τρόπος».

Ένα αμήχανο χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη της.

«Όταν το θέτεις έτσι, δεν μπορώ να αρνηθώ».

Για όνομα του Θεού, μην το λες αυτό.

«Σε ευχαριστώ», πρόσθεσε αγγίζοντας απαλά το μανίκι του.

Μην το κάνεις αυτό, για το δικό σου καλό.

Τραβήχτηκε και η Κέιτ έδειξε να πληγώνεται. Γεγονός που τον έκανε να θέλει να την παρηγορήσει, αλλά δεν τόλμησε να το επιχειρήσει.

«Πρόσεχε το κουτάβι», της είπε.

Ο Θορν τη βοήθησε να ανεβεί στη σέλα, σπρώχνοντάς την πίσω από τα γόνατα και όχι από τους μηρούς, που θα ήταν πιο αποτελεσματικό. Μετά ανέβηκε στο άλογο, έπιασε τα γκέμια με το ένα χέρι και πέρασε το άλλο γύρω από τη μέση της. Μόλις ξεκίνησε το άλογο, την ένιωσε να πέφτει πάνω του ζεστή και απαλή. Οι μηροί του αγκάλιασαν τους δικούς της.

Τα μαλλιά της μύριζαν λεμόνι και τριφύλλι. Η μυρωδιά κυρίευσε τις αισθήσεις του πριν προλάβει να τη σταματήσει. *Ανάθεμα, ανάθεμα, ανάθεμα.* Μπορούσε να την αποθαρρύνει ώστε να μην του μιλάει και να μην τον αγγίζει. Μπορούσε να την κρατήσει απασχολημένη με τον σκύλο. Όμως πώς μπορούσε να την εμποδίσει να είναι γυναίκα με τη θεϊκή μυρωδιά της και την καμπυλόγραμμη σιλουέτα της;

Ο Θορν ήταν σίγουρος ότι οι επόμενες τρεις ώρες θα ήταν η σκληρότερη τιμωρία που του είχε επιβληθεί ποτέ.